

EL MICALET GALÀCTIC

Viatge al món de les lletres

Ramon Guillem

Dibuixos d'Esteban Hernández

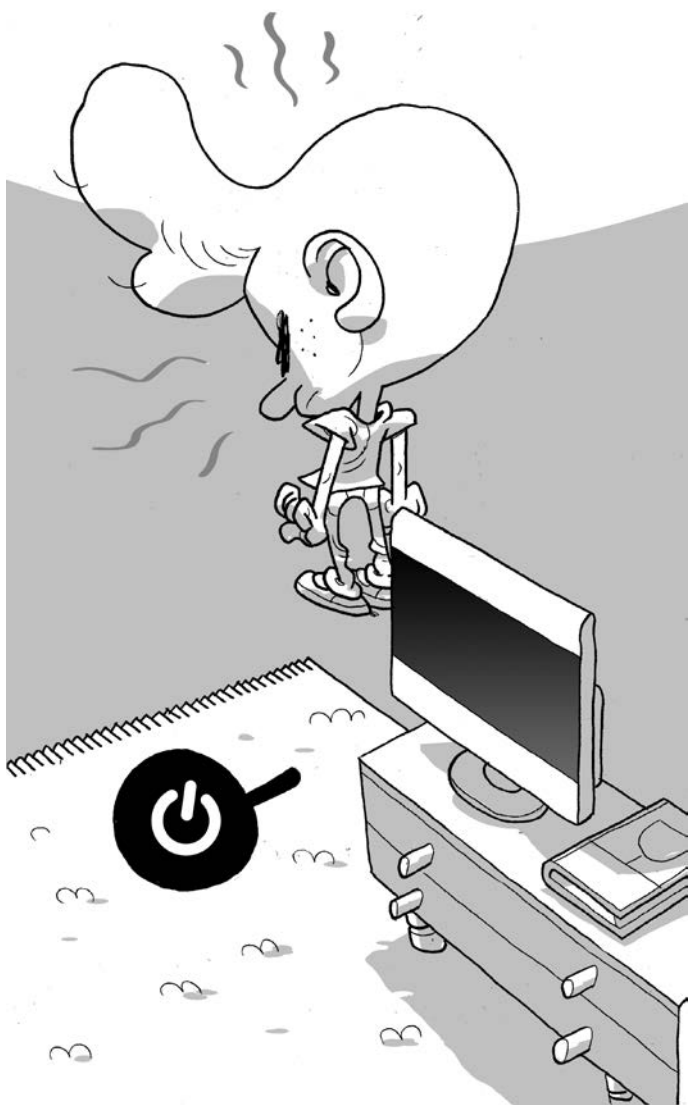
–Raimon, ja n’hi ha prou! T’he dit mil vegades que no mires la tele abans de fer els deures!

–Però mare, si estan fent *Spiderman*! Espera que acabe i ara em posaré a fer la faena per a demà.

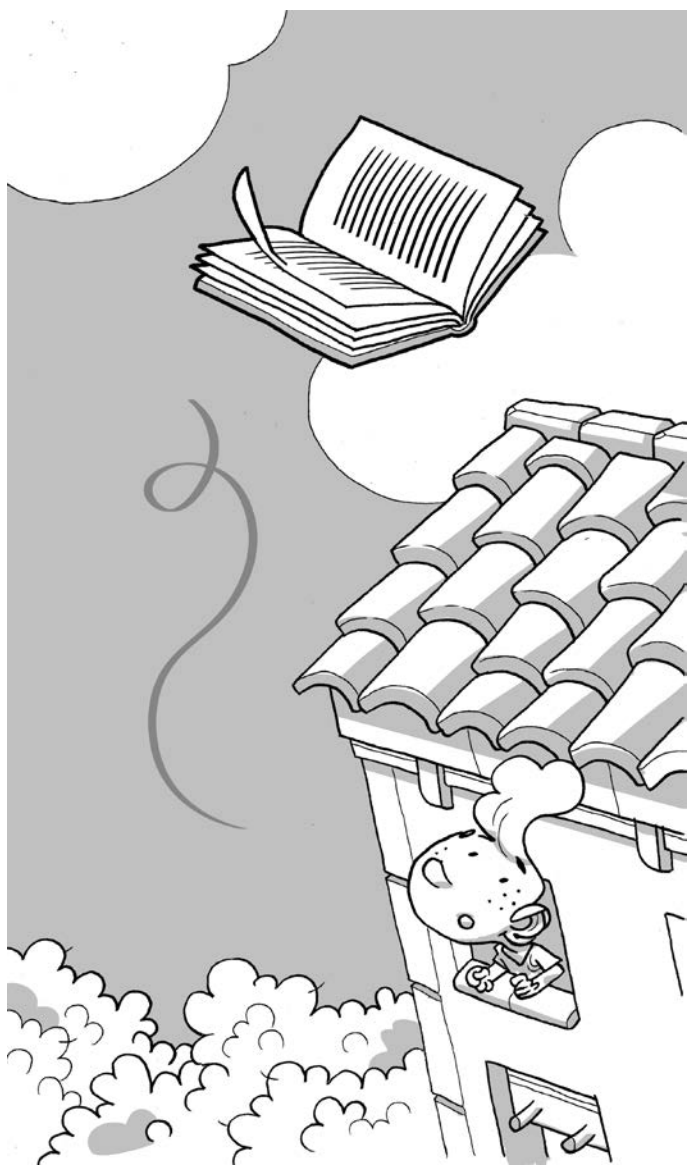
–D’això, res. –I la mare va apagar el televisor. De sobte, la pantalla es va ennegrir tant com la bandera d’un vaixell pirata, i l’home aranya va haver de deixar per a un altre dia la lluita amb el roí que li tocava.– A més, has de llegir el llibre que t’han posat a classe!

Raimon, amb el cap mirant a terra i els punys tancats, tan enfadat que s'enfilava per les parets, remugava per allò que considerava una injustícia. De sobte, va tenir ganes d'encendre la tauleta digital o la videoconsola, i de comentar-ho tot amb els seus amics pel Whatsapp, però quan ja estava a punt de fer-ho, va pensar-s'ho millor –de segur que a sa mare no li faria cap gràcia!–, i va decidir deixar-ho córrer.

–No hi ha dret! Sempre igual! –I va tancar d'un colp la porta de la seua habitació.– Vege tu, i ara m'he de llegir un llibre. Quin rotllo. De segur que serà avorridíssim, una vara com tots els llibres que ens posa el mestre Culdegot –havien posat aquell malnom al professor de llengua per les ulleres tan grosses que portava–. Doncs, hala, no em dona la gana llegir-lo!

I tot rabiós, com si li picaren mil puces, va obrir la finestra i va llançar-lo al carrer des del quart pis on vivien. Però el llibre, en lloc de caure en picat a terra, va alçar el vol, i amb les pàgines obertes començà a planar com si fora una gavina majestuosa. I, com si tal cosa, va aterrar tan feliç en un camp ras ple de brossa i deixalles que hi havia al costat de la casa d'enfront. Amb els ulls més oberts que un mussol, Raimon estava tan al·lucinat que no s'ho acabava de creure. Però, xe, sense dir ni pruna, agafà la porta del pis i se n'anà escales avall, com si estiguera tan boig com la seua gata Tilda. Corrent corrent no hi va veure la veïna del tercer –una dona ben antipàtica, tot s'ha de dir–, i de ben poc no hi hagué un desastre, perquè va quedar-se tota tremolosa amb una dotzena d'ous ballant-li a les mans.

—Raimon, Raimon! —cridava sa mare, quan havia vist de reofiló un llamp que pareixia un xiquet llançat cap a la porta—. Açò no està clar, açò no està clar —deia per a ella mateixa, tota pensarosa, després de veure que ni de xamba li havia fet cas—. Quan vinga son pare aquesta nit ja ho enraonarem els tres. A veure si aconseguim que el nostre fill pose el cap en una cadira, i deixe de fer el borinot d'una volta.

Des de la porta del carrer no es veia el llibre, perquè havia anat a parar darrere una paret que queia a trossos, tota plena de cartells, de corets dibuixats i de grafitis. Així, com si res, amb tota la precaució del món, Raimon va traure el cap i va mirar dins aquell pati que estava al descobert. Com si la festa no tinguera res a veure amb ell, el llibre estava ben tranquil, descansant, qui sap si de l'esforç volador, entre unes herbes.

A poc a poc, Raimon va acostar-se al llibre. Estava obert de bat a bat, i ni un bri de vent movia els fulls.

El xiquet va quedar-se mirant aquelles pàgines i la sorpresa, com una llebre, va saltar-li de sobte:

–Ui, si té les pàgines en blanc! –Per assegurar-se'n, va agafar el llibre amb les mans i començà a passar, un poc nerviós, un full darrere d'un altre, i no hi va trobar cap cosa escrita.– No hi ha ni una sola lletra!

–És clar, tros de suro, si no hagueres llançat el llibre! –va dir una veueta, que Raimon no encertà a endevinar d'on venia.

–De segur que el televisor no l'hauries fet volar per la finestra!

–I a més, a tu què et fa, si no t'agrada llegir ni els cartells de les pel·lícules! –retrucava una altra veueta, des de qui sap on.